

[Oria Møller.]

i forhold til hinanden, kunne der komme nogle højt ejendommelige resultater ud af regnskaberne. Dette må vurderes i sammenhæng dels med en social holdning til løsning af nogle problemer, dels med en finanspolitisk løsning.

Så skal jeg sige til sidst, at hvis man nu anvendte subtraktionsmetoden, når man kiggede på de udtalelser, der er kommet her i dag, ville man kunne komme til det resultat, at vi fra regeringspartiets side stod i en overmåde negativ situation. Hvis man derimod anvender additionsmetoden, og det ligger meget mere for mit lyse sind at gøre det, kan man komme til det resultat, at der egentlig er ganske overordentlig gode muligheder for at komme til at forhandle om tingene, for når bortses fra de konservatives ordfører i dag, er der på en lang række områder givet udtryk for positive tanker til løsning af de problemer, der er lagt frem. Det gælder skatteløftet, det gælder problematikken omkring ejendomsbeskatningen, det gælder flere andre ting. Der er i realiteten løst op for en realpolitisk forhandling om disse ting. Jeg håber, at den meget positive holdning, som finansministeren lagde for dagen med hensyn til åbenheden over for disse problemer, også vil komme til at slå igennem i vores udvalgsarbejde fra alle partiers side.

Poul Schlüter: Hr. Ømann sagde i sin første tale, at den ene procents afgift, som nu lægges på omsætningen af al fast ejendom, anså han kun for at være en spæd begyndelse. Det anede mig nok. Jeg tænkte nok, at sådan så SF på det. Det her er altså ikke en slutsten, det er starten. Hvad den ene procent så efter SFs opfattelse i tidens løb skal vokse til, kan man kun have sine bange anelser om, og spørgsmålet er altså, om SF i denne sag kan få regeringen og socialdemokratiet yderligere med sig. Det må vi vente og se. Men vi er ikke glade for den afgift, for vi anser den for at være en skat på boligen, som rammer almindelige mennesker, og så skal vi jo endda se den i det lys, at på hele ejendomsområdet gælder nu den nye, højere kapitalvindingsafgift.

Så vender jeg mig til finansministerens betragtninger. Finansministeren siger, at han synes egentlig, at det i sig selv er beundringsværdigt — sådan kan man jo sige om sig

selv — at regeringen foreslår uændret udskrivningsprocent til næste år. Ja men virker det nu sådan på skatteyderen? Er det, skatteyderen hæfter sig ved ikke, og med rette, at den samlede trækprocent til næste år bliver højere? Og er det, der mærkes for ham, ikke, at det samlede skattetryk stiger? Så tilføjer finansministeren, at regeringen nedsætter nu de statslige personskatter med 2 milliarder kr. Må jeg spørge: gør man egentlig? Og så siger finansministeren, at man sætter blot forbrugsafgifterne op med 735 mill. kr. Nu er det tal jo ikke rigtigt. På årsbasis er det omkring 980 mill. kr., men lad nu ikke sådanne små tal skille os for alvorligt i debatten. Men det lyder vældig elegant. Vi letter med 2 milliarder kr., og vi tager kun 735 mill. kr. ind igen.

I min første tale gennemgik jeg et eksempel på, hvordan regeringens samlede forslag påvirker en almindelig families økonomi, og det var ikke rart at se, for der blev underskud med uændret indkomst. Men hvis jeg nu gør tallene op for befolkningen som helhed, hvordan stiller det sig så? Ja, det, der er tale om, er altså en 3 pct. forhøjelse — det må jeg stadig regne med — på amts- og kommuneskatterne. Finansministeren siger, at han håber på 2-2½ pct. Man har lov at håbe, men kommunernes talsmænd giver udtryk for, at de regner med mere, så jeg må sætte det op til 3 pct., det er det sandsynlige i dag. Så vil det sige, at de kommunale skatter stiger med 2 milliarder kr., det nye bidrag til dagpengefonden er 600 mill. kr., og så siger jeg; at selv med et uændret beskatningsgrundlag fra 1972 frem til 1973 vil altså personskatterne stige med 2,6 milliarder kr. Det forudsætter uændret udskrivningsprocent for statskatterne og uændret folkepensionsbidrag.

Så kommer der nogle besparelser. Befolkningen sparer sygekassekontingentet på 1,2 milliarder kr., og arbejdernes og arbejdsgivernes dagpengebidrag på godt 200 mill. kr. på årsbasis falder også væk, men netto-stigningen til næste år bliver stadig væk selv under forudsætning af uændret beskatningsgrundlag på 2.100 mill. kr. Sådan ligger det.

Hvad er det så, regeringen nu kommer med, som ændrer dette billede? Den siger: vi forøger statsindtægterne i indeværende finansår med netto 150 mill. kr., vi lemper